

Τολμηρὰ πρωτοβουλία τῆς Μόσχας: «Διαθρησκειακὸ Συμβούλιο Ρωσίας»*

*Ἡ αἵρεσις τῆς συγκρητιστικῆς «Κοινῆς Διακονίας»
Ὁρθοδοξίας, Ἰουδαϊσμοῦ, Ἰσλάμ καὶ Βουδισμού θεσμοποιεῖται
γιὰ πρώτη φορά σὲ μία ὀρθόδοξη χώρα*

Μετὰ ἀπὸ μία Διάσκεψι Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, Μουσουλμάνων, Ἰουδαίων καὶ Βουδιστῶν, ἡ ὁποία εἶχε πραγματοποιηθῆ τὴν 23.12.1998 καὶ εἶχε ἀποφασίσει τὴν σύστασι ἐνὸς διαθρησκειακοῦ ὄργανου ἐντὸς τῆς Ρωσίας, ἀνεκoinώθη ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας ἡ ἴδρυσις τοῦ «Διαθρησκειακοῦ Συμβουλίου τῆς Ρωσίας», σκοπὸς τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι «ὁ συστηματικὸς διάλογος καὶ ἡ συνεργασία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας μὲ τὰ τρία λοιπὰ μεῖζονα θρησκείματα τῆς χώρας αὐτῆς, τούτέστι τὸν Ἰουδαϊσμό, τὸ Ἰσλάμ καὶ τὸν Βουδισμό» «τὸ νέο αὐτὸ σῶμα, πέρα ἀπὸ τίς προσπάθειές του νὰ συσφίγῃ τοὺς δεσμοὺς τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας μὲ τὰ προαναφερθέντα τρία θρησκείματα, θὰ ἔχῃ καὶ κάποιον πολιτικὸν χαρακτήρα, δραστηριοποιούμενον ὡς ὁμάδα πίεσεως πρὸς τὴν ρωσικὴν κυβέρνησιν», μία δὲ ἀπὸ τίς πρῶτες δραστηριότητες τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ «θὰ εἶναι ἡ διοργάνωσις, τὸν ἐπόμενον Νοέμβριον [1999], ἐνὸς Διαθρησκειακοῦ Συνεδρίου, τοῦ πρώτου τέτοιας ὑφῆς μετὰ τὴν κατάρρευσι τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως».

• Ἡ ἀνησυχία τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι εὐλόγως μεγάλη: ἐγνώριζαν μέχρι τώρα τὴν ἴδρυσι σὲ διάφορες χώρες τῶν λεγομένων «Τοπικῶν Συμβουλίων Ἐκκλησιῶν» («Τ.Σ.Ε.»), τὰ ὁποῖα «παρουσιάζονται ὡς μικρογραφία τῆς εὐρύτερης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», περιλαμβάνουν ὡς μέλη ὅλες τίς χριστιανικὰς ὁμολογίας, ἔχουν ὁμοσπονδιακὸν χαρακτήρα, εἶναι τριῶν εἰδῶν: Ἐθνικά, Περιφερειακά καὶ Ἡπειρωτικά, ἀποτελοῦν «μὴν οὐσιαστικὴν ἔκφρασι τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως», ἐντὸς δὲ μιᾶς ὠρισμένης γεωγραφικῆς περιοχῆς «ἐνώσωματῶν μὲ ἔστω ἀτελεῖν τρόπο τίς διηρημέναις Ἐκκλησίαις, καλοῦντα αὐτὰς νὰ εἶναι ὁμοῦ ἢ Ἐκκλησία σὲ κάθε μέρος» καὶ ἔχουν καταστῆ «κανονικοὶ δίαυλοι», μέσῳ τῶν ὁποίων διοχετεύονται, ἐρμηνεύονται, ὑποστηρίζονται καὶ ἐνεργοποιοῦνται σὲ τοπικὸν ἐπίπεδον οἱ δραστηριότητες τοῦ «Π.Σ.Ε.».

• Ἡ πρόδοσις τῆς Διαθρησκειακῆς Κινήσεως ἔχει θέσει ἐπὶ τάπητος τὸ θέμα τῆς θεσμοποιήσεώς της μέσῳ τῆς ἱδρύσεως ἐνὸς «Παγκοσμίου Συμβουλίου Θρησκειῶν», ἂν ἐν τῷ μεταξύ δὲν μετατραπῆ τὸ ἴδιον τὸ «Π.Σ.Ε.» σὲ ἓναν τέτοιο τερατώδη ὄργανισμὸν ἥδη ὅμως μία Τοπικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σπεύδει στὴν ἴδρυσι τοῦ «Διαθρησκειακοῦ Συμβουλίου τῆς Ρωσίας» καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμον

πρὸς τὸ «Π.Σ.Θ.», πρᾶγμα ἀναμενόμενο, βάσει τῆς δυναμικῆς τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως:

«Ἄν ὅλα τὰ “Χριστιανικά” σώματα εἶναι συγγενῆ μεταξύ των, τότε ὅλα μαζί εἶναι συγγενῆ πρὸς τὰ ἄλλα “θρησκευματα”, καὶ ἐπομένως ὁ “Χριστιανικός” Οἰκουμενισμός δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ καταλήξῃ σὲ μία συγκρητιστικὴ Παγκόσμια Θρησκεία».

■ **Εἶναι πράγματι** λυπηρότατο οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ λαμβάνουν ὑπ’ ὄψιν τους τὶς «ὁδηγίες» τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.» κ. Κ. Ρέιζερ, ὁ ὁποῖος διακηρύσσει, ὅτι «ἡ ἀξίωσις διαθρησκειακῆς συναντήσεως καὶ συνεργασίας εἶναι ἀναπόφευκτος γιὰ τὴν κοινωνία τοῦ μέλλοντος» «οἱ χριστιανικὲς ἐκκλησίαι πρέπει νὰ ἐργασθοῦν μὲ κάποια ἐπειγοντότητα γιὰ νὰ ὑπερβοῦν τὶς βαθειὰ ριζωμένες ἐπιφυλάξεις καὶ ἀναστολές γιὰ τὸν διαθρησκειακὸ διάλογο. Αὐτὸς εἶναι ἕνας χῶρος, στὸν ὁποῖον οἱ οἰκουμενικοὶ ὀργανισμοὶ σὲ ἐθνικὸ, περιφερειακὸ καὶ διεθνὲς ἐπίπεδο θὰ πρέπει νὰ εἶναι πρωτοπόροι».

→ Περιοδ. «Ἐνημέρωσις», ΙΕ-1999/1-2, σελ. 6-7· περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 566/31.1.1999, σελ. 9· περιοδ. «Ε.Ν.Ι.», Νο 5/18.3.1998, ρ. 23· Βασιλείου Θ. Σταυρίδου, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 63-64: «7. Τοπικὰ Συμβούλια Ἐκκλησιῶν», Θεσσαλονίκη 1996· **Frank Short**, «National Councils and Churches», στὸ *The Ecumenical Advance - A History of the Ecumenical Movement*, Vol. 2/1948-1968, § 4, pp. 93-113, Geneva 1991· **Thomas F. Best**, «Councils of Churches: Local, National, Regional», στὸ *Dictionary of the Ecumenical Movement*, pp. 231-238, Geneva 1991· **Hieromonk Seraphim Rose** (†), *Orthodoxy and the Religion of the Future*, Platina California 1979.

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 35/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2000, σελ. 147-148.